

Motion till riksdagen 2022/23:1224

av **Vasiliki Tsouplaki m.fl. (V)**

Idrottspolitiska frågor

---

1 Innehållsförteckning

1 Innehållsförteckning	1
2 Förslag till riksdagsbeslut.....	2
3 Inledning	2
4 Skapa plats för idrott och rörelse.....	3
5 Idrottsskola för alla barn.....	4
6 Parasportens finansiering.....	6
7 Färdtjänst ska möjliggöra för idrott och motion.....	7
8 Friluftslivet	7

2 Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att begreppet idrott bör läggas till i uppräkningsen i 2 kap. 7 § 4 plan- och bygglagen och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att ge regeringen i uppdrag att se över möjligheterna att permanenta en utvecklingsfunktion och tillföra resurser, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör återkomma med förslag om att införa avgiftsfri idrottsskola och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör utreda konsekvenser av och förutsättningar för att i den statliga anslagstilldelningen fastställa bidragsnivån till parasporten och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör tillsätta en utredning om hur personer med funktionsnedsättning ska kunna kompenseras för dyrare utrustning än genomsnittsidrottaren och att regelverket för förskrivning av hjälpmedel även inkluderar rätten till hjälpmedel för fritidsaktiviteter och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen ska säkerställa att färdtjänsten inte får neka medtagande av idrottsutrustning och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att den som är beviljad färdtjänst även ska ha rätt till riksresor för tävlingar, läger och träningar och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att en ändring i socialavgiftslagen bör utredas med syftet att jämställa de olika ledaruppdragen inom föreningslivet och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att kunskap om allemansrätten ska återinföras i skolans styrdokument och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Skolverket bör få ett tydligt ansvar för det nationella målet ”Ett rikt friluftsliv i skolan” och tillkännager detta för regeringen.

3 Inledning

Idrottande, i förening, spontant med vänner eller på egen hand, har stor potential att ge människor glädje, välmående och ett socialt sammanhang. De positiva effekterna stannar inte vid den som idrottar utan ger också ringar på vattnet genom att aktivera andra i föreningslivet och som publik.

Forskningen visar att motion, idrott och friluftsliv är aktiviteter som stärker hälsan och det bör vara fokusområden för politiken på alla nivåer att skapa goda förutsättningar för detta. Med 3 miljoner medlemmar i idrottsföreningar och 1,6 miljoner medlemmar inom friluftslivet har vi ett mycket starkt utgångsläge. Samtidigt signalerar många föreningar att man tappat ledare och många ungdomar under pandemin och att det är

osäkert om de kommer tillbaka. Dessa nya utmaningar måste hanteras samtidigt som många av de tidigare utmaningarna för en god folkhälsa kvarstår. Ett aktivt folkhälsoarbete är en investering i framtida generationers hälsa och välmående.

Det aktiva, systematiska och långsiktiga folkhälsoarbetet syftar till att befolkningen ska kunna leva längre och friskare liv oavsett klass, kön eller härkomst. Denna vision om ett folkhälsoarbete som tar sin utgångspunkt i alla människors rätt till en god hälsa delar Vänsterpartiet fullt ut. Inom en rad olika politikområden arbetar vi för att bryta de skillnader i hälsa och livslängd som hänger tätt ihop med klasstillhörighet och kön.

4 Skapa plats för idrott och rörelse

Riksidrottsförbundets kommunundersökning från 2022 visar att endast två av fem av Sveriges kommuner har arbetat fram en aktuell analys av tillgången på idrottsanläggningar och idrottsmiljöer och ungefär hälften har gjort en analys eller tagit fram en plan för större renoveringsbehov som sträcker sig tre år framåt eller längre. Samtidigt i Riksidrottsförbundets undersökning från 2019 svarade två av tre kommuner att bristen på idrottsanläggningar begränsar möjligheterna för barn och ungdomar att idrotta. Detta är mycket olyckligt när vi ser att stillasittandet ökar bland barn. Barn och unga spenderar i snitt 70 procent av den vakna tiden inaktiva. Den inaktiva tiden ökar med åldern, från 67 procent för 11-åringar till upp emot 75 procent för 15-åringar. De som känner hög skolstress har mer inaktiv tid än de som känner mindre skolstress.

Riksidrottsförbundets undersökning visar också att 43 procent av idrottsföreningarna i storstäder och storstadsnära kommuner uppger att de har stort behov av fler tider och fler ytor att idrotta på. Bristen på tid och plats leder till att föreningar tvingas säga nej till nya medlemmar, och värst är det inom ungdomsidrotten.

För att komma till rätta med den här situationen och få fler att motionera behövs en tydlig plan från kommunen och ett tydligt stöd från nationell nivå. Kommuner har i dagsläget stora investeringsbehov i nya förskolor, skolor och äldreboenden. När verksamheter som är lagstyrda har stora behov är det stor risk att kultur, idrott och fritidslokaler får stå tillbaka.

I samhällsplaneringen är det viktigt att det säkerställs att det ska finnas utrymme och möjlighet till lek, fysisk rörelse och spontanidrott. En viktig utgångspunkt för idrott och motion är att den inte enbart avgränsas till den verksamhet som bedrivs av den organiserade idrottsrörelsen. Spontanidrotten, dvs. det som inte utgör en del i den organiserade idrottsrörelsen, är betydelsefull varmed det är viktigt att det finns lättillgängliga platser att idrotta på även för dessa ändamål. Dessa platser är naturligtvis viktiga för alla, men kanske särskilt för de barn och ungdomar som inte är med i någon idrottsförening. Spontanidrottsplatser skapar förutsättningar för fler att röra på sig och ha roligt. Frågan om omfattningen av och hur prioriteringen av spontanidrottsplatser ska se ut är dock i första hand en kommunal angelägenhet.

När det gäller tillgänglighet till idrottsanläggningar är vi långt ifrån målet. Att upp-rusta och göra idrottsanläggningar tillgängliga runtom i landet borde vara en mycket prioriterad uppgift. Det är självklart att alla ska ha samma möjlighet att använda alla gemensamhetsanläggningar. Idrott för personer med olika typer av funktionsnedsättningar är ett eftersatt område och här finns mycket att göra. Även detta är dock en kommunal angelägenhet.

Ett sätt att påverka byggandet av idrottsanläggningar i positiv riktning är att införa tydliga skrivningar om att idrott ska prioriteras vid kommunernas planläggning i plan- och bygglagen. Enligt 2 kap. 7 § 4 PBL ska vid planläggning hänsyn tas till behovet av att det inom eller i nära anslutning till områden med sammanhållen bebyggelse finns lämpliga platser för lek, motion och annan utevistelse. I Boverkets vägledningar till kommunerna fokuseras dock ofta på lek och utevistelse kopplat till förskolor och skolor. Begreppet motion kopplas ofta ihop med gång- och cykelvägar, inte med idrott.

Begreppet idrott bör därför läggas till i uppräkningsdelen i 2 kap. 7 § 4 plan- och bygglagen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Ett brett utbud av olika typer av aktivitetsytor är en förutsättning för såväl idrott som fysiska aktiviteter. De allt mer täta städerna behöver utvecklas med hållbarhet i fokus och idrottsytorna bidrar i allra högsta grad till att göra staden mer hållbar. I våra landsbygder finns ofta idrottsanläggningar, men många är byggda på 1960- och 1970-talen och behöver rustas upp och moderniseras.

Idrottsanläggningarna fungerar ofta som en mötesplats och en samlingspunkt i samhället. I den växande och täta staden ökar behovet av mötesplatser och i mindre orter behövs samlingspunkter för social gemenskap, tillhörighet och glädje. Här fyller idrottsanläggningar och idrottsytorna viktiga funktioner.

Sveriges Kommuner och Regioner och Riksidrottsförbundet har tillsammans identifierat utvecklingsbehov inom området idrotts-, fritids- och även kulturanläggningar. Många kommuner och idrottsföreningar behöver och vill tänka nytt. Men det finns för närvarande ingen samlad funktion i Sverige för att stödja kommuner och föreningar som ska utveckla anläggningar. Bristen på en samlad kompetens och kunskapsutveckling bidrar till ineffektivitet vid skapandet av nya anläggningar för idrott, fysiska aktiviteter samt kultur och fritid. Riksidrottsförbundets kommunundersökning visar att en majoritet av Sveriges kommuner efterfrågar kunskapsstöd och inspiration för att skapa mer innovativa anläggningar och idrottsytorna.

Sverige behöver en utvecklingsfunktion med förebild i den danska Lokale og Anlægsfonden, som både delar ut ekonomiskt stöd och kan erbjuda inspiration, kunskapsutveckling, kunskapsspridning och rådgivning till kommuner, ideella föreningar, myndigheter och andra samhällsfunktioner avseende anläggningar. Centrum för idrottsforskning har under 2022 fått ett uppdrag att se över möjligheten till en sådan funktion.

Riksdagen bör ge regeringen i uppdrag att se över möjligheterna att permanenta en utvecklingsfunktion och tillföra resurser i enlighet med det som anförs i motionen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

5 Idrottsskola för alla barn

Idrottsrörelsen är Sveriges största folkrörelse med sina ca 3 miljoner medlemmar och nästan 900 000 ideella ledare. Mer än 6 procent av barn och unga i Sverige idrottar i en förening eller klubb. Idrotten är en viktig del av samhället som ger människor en känsla av sammanhang och kamratskap. Samtidigt stimulerar idrotten till fysisk aktivitet, vilket främjar folkhälsan. Vänsterpartiet har länge lyft problemen med ojämlikhet när det gäller barns och ungdomars tillgänglighet till idrottsutövande. Vi har motionerat om allt ifrån möjlighet till lek, fysisk rörelse och spontanidrott på skolor och i våra bostadsområden till åtgärder för att alla elever i grundskolan ska klara kraven för simkunnighet.

Vi har även lyft att det inom den svenska skolan på flera håll förekommer problem med kvaliteten på idrottsundervisningen. Det handlar om dålig eller ingen tillgång till idrottshallar, många obehöriga lärare och bortprioritering av kursdelen som handlar om hälsa.

På fritiden styrs barns och ungdomars idrottsutövande av föräldrarnas ekonomiska förutsättningar. Tidigare studier visar att det som driver kostnader för barn/föräldrar är deltagaravgifter, utrustning och resor i samband med t.ex. tävlingar. Av Centrum för idrottsforskning's årliga uppföljning av statens idrottsstöd framgår att barn med högskoleutbildade föräldrar idrottar i större utsträckning än barn till föräldrar med endast gymnasieutbildning. Barn till ensamstående idrottar i mindre utsträckning än barn till sammanboende föräldrar. Unga med utländsk bakgrund idrottar mindre. Alltför många lämnar även idrotten alltför tidigt. Vid 11 års ålder deltar som flest barn i idrottsföreningar, därefter sjunker medlemskurvan kraftigt. Kostnaderna är ett av skälen till att barn och ungdomar lämnar idrotten. Riksidrottsförbundet har också flaggat för att 9 av 10 idrottsföreningar som äger och/eller driftar anläggningar är oroliga för föreningens ekonomi på grund av elpriserna. Det riskerar att leda till högre avgifter för att föreningarna ska klara sin ekonomi. Detta i en tid då många barnfamiljer redan är starkt pressade ekonomiskt.

Barns och ungdomars deltagande i idrott har blivit en klassfråga. Det gäller både rätten till en meningsfull fritid och rätten till fysisk och psykisk hälsa. Den psykiska ohälsan liksom andelen överviktiga bland barn och ungdomar har ökat avsevärt de senaste decennierna. Det finns en tydlig koppling mellan låg socioekonomisk status och ohälsa. Samtidigt är sambanden mellan fysisk aktivitetsnivå och ett stort antal hälsoaspekter starka. Man kan t.ex. se att fysisk aktivitetsnivå minskar den psykiska ohälsan. För Vänsterpartiet framstår det som mycket angeläget att utjämna de växande klyftorna bland barn och ungdomar när det gäller meningsfull fritid och hälsa.

Vänsterpartiet föreslår att en idrottsskola för barn i åldersgruppen 6–12 år införs. Förslagsvis kan idrottsskolor där minst tre idrottsföreningar (alternativt minst tre sektioner i en fleridrottsförening) tillsammans organiserar en till två träningar i veckan under minst en termin ge barn möjlighet att prova flera idrotter. Särskilda lösningar kan krävas för mindre kommuner. Idrottsskolan ska vara avgiftsfri och medlemskap i en förening ska inte krävas för deltagande.

Att prova många idrotter ger barn möjlighet att utveckla rörelseförståelse och en större chans att hitta sina favoritidrotter. Så småningom kan idrottsskolan lotsa in barnen i ordinarie verksamhet i de idrottsgrenar som barnen är mest intresserade av. Barn utan resursstarka föräldrar får genom idrottsskolan chans att möta många idrotter och ett brett föreningsliv. Barn får möjlighet att prova på flera idrotter utan att behöva köpa kostsam utrustning. Vidare kan idrottsföreningar börja samverka i stället för att konkurrera om barnens tid och föräldrarnas engagemang. Idrottsskolan blir även ett bra komplement till det barnen möter i idrottsundervisningen i skolan.

De föreningar som erbjuder avgiftsfri idrottsskola bör med stöd av processledning från Sisu Idrottsutbildarna arbeta fram policys och riktlinjer för hela föreningens verksamhet för att minska risken för att barn, ungdomar och vuxna lämnar föreningen på grund av ekonomiska skäl. För att kunna organisera idrottsskolorna kan det behövas stöd från distriktskonsulenter som inledningsvis blir en länk och katalysator för intresserade föreningar.

Stödet till idrottsskolorna kan förslagsvis fördelas av Riksidrottsförbundets distriktsidrottsförbund. Stödet bör täcka kostnader för planering, hyra av idrottsyta/lokal,

utrustning, marknadsföring och eventuellt ledararvode. Processledning för framtagande av policys och riktlinjer för att säkerställa att deltagaravgifter och andra omkostnader som betalas av föräldrarna hålls på en låg nivå kan tillhandahållas av Studieförbundet Sisu Idrottsutbildarna.

Regeringen bör därför återkomma med förslag om att införa avgiftsfri idrottsskola i enlighet med motionen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6 Parasportens finansiering

Parasporten kan delas in i tre kategorier: sport för personer med rörelsehinder, för dem med synnedsättning och för personer med intellektuell funktionsnedsättning. I dag är det Riksidrottsförbundet som ansvarar för att fördela de statliga medlen till de olika specialidrottsförbunden. Traditionellt har parasporterna och därmed idrottare med funktionsnedsättning varit organiserade i ett eget förbund, men sedan några år tillbaka finns en målsättning och ett arbete med att föra ut alla idrotter till respektive specialidrottsförbund.

Den här utvecklingen leder förhoppningsvis till att parasporten tar mer plats och att fler föreningar engagerar sig kring tillgänglighetsfrågor och gör plats för alla idrottsintresserade. Vi tycker att det skulle vara av intresse att utreda huruvida riktade bidrag till parasporten kan vara en väg för att stärka ställningen och öka incitamenten för fler föreningar att satsa. Detta för att i förlängningen få fler idrottsutövare inom parasporten.

Det är i dag Riksidrottsförbundet som beslutar över hur pengarna till idrottsrörelsen ska fördelas. Det är bra och garanterar idrottens oberoende mot politiken. Det är inte statens roll att detaljstyra idrotten; det är i grund och botten föreningarnas egna medlemmar som ska göra det. Men vi menar att det kan finnas anledning att skruva på bidragssystemet när personer med funktionsnedsättning uppenbart har hamnat på efterkälken när det handlar om möjligheter till motionerande. Att kunna garantera allas rätt till idrott måste vara centralt i bidragsgivningen. Vänsterpartiet föreslår därför en utredning för att se över om och hur en bidragsnivå skulle kunna fastställas till parasporten. Detta för att se över vilka konsekvenser en sådan förordning skulle få för idrottsrörelsen och parasporten.

Regeringen bör utreda konsekvenser av och förutsättningar för att i den statliga anslagstilldelningen fastställa bidragsnivån till parasporten. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Att ägna sig åt idrott när man har en funktionsnedsättning kan i många fall vara kostnadskrävande. Exempelvis kostar en rullstol för rugby runt 75 000 kronor och för den som är blind och behöver en guide/ledsagare för t.ex. skidåkning eller löpning är det kostsamt. Ofta är grundregeln att kommun och region inte ansvarar för sport- och fritidshjälpmedel. Det krävs oftast medicinska argument för att få tillgång till hjälpmedel. En speciell benprotes för att kunna springa eller en cykel för tävlande omfattas därför ofta inte och är något som det är upp till var och en att anskaffa. Detta gör att idrottande riskerar att bli en klassfråga och att många utestängs från många sporter de annars skulle kunna utöva.

Att idrottsutrustning kostar pengar är inget nytt och det gäller förstås för hela idrottslivet. Parasportens utrustning är däremot mycket dyrare och det gör privatekonomin mer

avgörande. Samtidigt har personer med funktionsnedsättning en svag ställning på arbetsmarknaden och låga ersättningar, och familjer med barn med funktionsnedsättning har svagare ekonomi. Vänsterpartiet menar att det är viktigt att samhället erbjuder den hjälp som behövs för att alla ska ha rätt till idrott och motion. Vi vill därför se en utredning för att stänga det ekonomiska gap som uppkommer mellan idrottare med funktionsnedsättning och dem utan.

Regeringen bör tillsätta en utredning om hur personer med funktionsnedsättning ska kunna kompenseras för dyrare utrustning än genomsnittsidrottaren och att regelverket för förskrivning av hjälpmedel även inkluderar rätten till hjälpmedel för fritidsaktiviteter. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

7 Färdtjänst ska möjliggöra för idrott och motion

Det finns i dag många brister inom färdtjänsten som gör att kvaliteten varierar från plats till plats och från gång till gång. Till exempel lyfter utövare av parasport att färdtjänsten ofta är sen, vilket gör det svårare att delta i aktiviteter. Ett annat problem är att större idrottsutrustning inte alltid tillåts i färdtjänsten och riksfärdtjänst eftersom inte möjligheten att medta hjälpmedel på resan regleras i lagen. Det blir upp till den lokala nämnden eller styrelsen att sätta upp regelverket. Rätten att ta med hjälpmedel gäller i dag bara för det som behövs på själva resan, inte det som bara ska användas vid ankomsten.

Denna osäkerhet gör att tröskeln till att börja med idrott och motionera blir högre. Vänsterpartiet menar att det är viktigt att det ska gå att lita på att färdtjänsten fungerar i hela landet. Den här frågan har tagits upp i betänkandet Särskilda persontransporter – moderniserad lagstiftning för ökad samordning (SOU 2018:58) men har ännu inte lett till någon proposition från regeringens sida och vi väljer därför att lyfta den frågan nu.

Regeringen ska säkerställa att färdtjänsten inte får neka medtagande av idrottsutrustning. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Att delta i träningsläger, tävlingar och andra större arrangemang är viktigt för att kunna utvecklas i sin idrott. Med en osäker tillgång till färdtjänst händer det att man blir nekad längre resor för detta då det inte alltid anses som nödvändigt. Lagen om stöd och service till vissa funktionshindrade (LSS) gällande från 1994 var ett stort framsteg för att personer med funktionsnedsättningar skulle ges stärkta rättigheter och öka jämlikheten i förhållandet till andra. Tanken var att ge människor möjligheten att forma sitt eget liv med hjälp av stöd och service. Att kunna delta i idrottslivet är grundläggande för att kunna uppnå den likvärdigheten. Vänsterpartiet tycker att det är viktigt att alla idrottsutövare ska kunna delta i sin idrott fullt ut och att detta inte får falla på enskilda handläggares bedömning.

Den som är beviljad färdtjänst ska därför även ha rätt till riksresor för tävlingar, läger och träningar. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

8 Friluftslivet

Målet för friluftslivspolitikerna är att stödja människors möjligheter att vistas ute i naturen och utöva friluftsliv; allemansrätten är en grund för detta. Alla människor ska ha

möjlighet till naturupplevelser, välbefinnande, social gemenskap och ökad kunskap om natur och miljö. För att människor ska ha en god tillgång till naturen på ett hållbart sätt behövs planering, skydd och långsiktighet i brukande av natur. Tillgänglighet skapas genom kontinuerlig skötsel och fysisk tillgänglighet. Det kan handla om anlagda leder, vindskydd, parkering, transporter, skyltning m.m. Det behövs också information före, under och efter ett besök och kunskap om natur. 2020 lade Vänsterpartiet förslag om stärkta resurser för att ta hand om naturreservat, naturum, vandringsleder, motionsspår och de stadsnära skogarna. Vi såg också det ökade behovet av upprustning av toaletter, förbättrad skyltning och andra tillgänglighetsfrågor när pandemin ökade antalet besökare i friluftsområden.

Friluftsliv har stor potential att förbättra folkhälsan. Det är lättillgängligt och kräver inte nödvändigtvis en god ekonomi. I städer är det viktigt att bevara de stadsdelsnära skogarna så att även den som saknar bil kan ta sig ut på ett enkelt sätt. Tyvärr saknas ofta kollektivtrafik till friluftsområden och naturreservat. Det är något Vänsterpartiet uppmärksammat i tidigare budgetförslag med en riktad satsning för att möjliggöra för ökad kollektivtrafik till naturområden. Ytterligare en viktig pusselbit för att fler ska kunna vistas i naturen är möjligheten till vaccinering mot TBE. Smittan som sprids med fästingar har fått en allt större utbredning och många riskerar att smittas framöver om de inte är vaccinerade. För en hel familj är dock kostnaderna mycket höga och kunskapen om riskerna är fortfarande låg i stora delar av samhället. Vi har därför föreslagit att TBE-vaccin ska subventioneras i hela landet och har i vår höstbudget skjutit till pengar för att detta ska kunna genomföras

Begreppet friluftsliv kan göras väldigt brett och handla om alltifrån trädgårdsskötsel till bergsklättring och brukshundsaktiviteter. Det omfattar både de egna oorganiserade aktiviteterna utomhus, i skog och mark, och de organiserade i grupp genom föreningar. Enkätundersökningar av svenskarnas friluftsvanor som Naturvårdsverket gjort visar att nästan alla ägnar sig åt friluftsliv i någon form. Paraplyorganisationen Svenskt Friluftsliv samlar runt 1,5 miljoner medlemmar, men det finns föreningar som inte är anslutna.

Många av ledarna inom friluftslivets organisationer är äldre och tvingades avstå från att delta i aktiviteter under en lång tid under pandemin. Det visade på en sårbarhet och behov av att fylla på med nya ledare. I den senaste utvärderingen av friluftspolitiken 2019 konstaterade Naturvårdsverket att en ändring i socialavgiftslagen skulle hjälpa friluftslivets föreningar att organisera fler. Det råder i dag oklarhet kring huruvida föreningar anslutna till Svenskt Friluftsliv ska omfattas av det undantag som Riksidrottsförbundet har kring sociala avgifter. Idrottsföreningar kan arvodera sina ledare med upp till ett halvt prisbasbelopp innan man behöver betala sociala avgifter, medan Skatteverket gjort olika bedömningar i olika delar av landet för friluftslivets organisationer.

Föreningar inom friluftslivet bedriver verksamhet som ligger mycket nära det som görs av organisationer anslutna till Riksidrottsförbundet och en del är dubbelanslutna, dvs. medlemmar både i Riksidrottsförbundet och i Svenskt Friluftsliv. Överklaganden har gett olika resultat för olika typer av föreningar och den här osäkerheten är olycklig för både myndigheter och föreningar.

En ändring i socialavgiftslagen bör utredas med syftet att jämställa de olika ledaruppgifterna inom föreningslivet. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Skolan är en viktig arena både för att dagens unga ska kunna ta steget till det organiserade friluftslivet och för att de ska bli bekväma med att vistas ute i naturen på egen hand. Många av friluftslivsföreningarna erbjuder fortbildning för pedagoger och sedan

2012 är ett av de 10 nationella målen för friluftslivspolitik. Ett rikt friluftsliv i skolan. Trots detta visar utvärderingarna att det är det enda målet som haft en försämrad utveckling sedan målen antogs. En bidragande orsak är förändringar i skolans styrdokument. Friluftslivsdagarna har minskat över tid sedan obligatoriet togs bort ur skollagen på 1990-talet. Den nya kursplanen innehåller inte längre att eleverna ska lära sig om allemansrätten. Vi anser att det är en olycklig utveckling och att det är en grundläggande kunskap som barn behöver få med sig under sin skoltid.

Kunskap om allemansrätten ska återinföras i skolans styrdokument. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Vänsterpartiet menar också att Skolverket, som är den myndighet som skulle kunna initiera förslag till förbättringar, fortbildning och förtydligade uppdrag till skolverkssamma, behöver pekas ut som en av de ansvariga myndigheterna för att det nationella målet ska uppnås. I dag är Naturvårdsverket ensam ansvarig myndighet.

Skolverket bör få ett tydligt ansvar för det nationella målet ”Ett rikt friluftsliv i skolan”. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Vasiliki Tsouplaki (V)

Ida Gabrielsson (V)

Malcolm Momodou Jallow (V)

Maj Karlsson (V)

Isabell Mixter (V)

Daniel Riazat (V)

Karin Rågsjö (V)